

BEZWINNY (2) *ai*

e jasne.

sg m A bezwinny (1). ◇ n A bezwinné (1).

Sł stp notuje, Cn: bez winy, Linde XVIII w.

Pozbawiony winy, niewinny; przen: niezasłużony; abest culpa, exsors culpae, immerens, innocens, innoxius, insons, remotus a culpa Cn (2) :

Wyrażenia: »karanie bezwinne«: Ma dziećiną niewinna/ w młodych lećięch swoich/ Karanié wziąć bezwinné/ dla obietnic móich? ZawJeft 43.

»krzyż bezwinny«: Drugié znas od złych sąsiad krzyż bezwinny máią: Y ia chudźiną niewiem/ fkađ mi winę dáią. ZawJeft 22.

Synonim: nieszkodny.

Cf NIEWINNY, [PRZEZWINNY]

KN